

Sygnatura akt III C 835/21

POSTANOWIENIE

S., dnia 6 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Alicja Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2023 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Gminy M. S. – Zarządu (...)** w S.

przeciwko **E. N., P. N. i K. F.**

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

postanawia:

1. odrzucić wniosek E. N. i K. F. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2022 r.,
2. odrzucić sprzeciw E. N. i K. F. od wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2022 r.

Sygn. akt III C 835/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 września 2021 roku Gmina M. S. – Zarząd (...) w S. wniosła o nakazanie pozwanym E. N., P. N. oraz mał. K. F., aby opróżnili i wydali powódce lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...), w stanie wolnym od osób i rzeczy.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt III C 835/21.

W dniu 9 czerwca 2022 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał wyrok zaoczny, którym nakazał pozwanym E. N., P. N. i K. F., aby opuścili i wydali w stanie wolnym od osób i rzeczy, powódce Gminie M. S. – Zarządowi (...) w S. lokal mieszkalny numer (...) położony przy ulicy (...) w S. (pkt I.), ustalił, że pozwanym E. N. i K. F. przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu (pkt II.), ustalił, że pozwanemu P. N. nie przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu (pkt III.), nakazał wstrzymanie wykonania nakazu wydania i opróżnienia lokalu zawartego w punkcie I. wyroku co do pozwanych E. N. i K. F. do czasu złożenia przez Gminę M. S. oferty zawarcia z tymi pozwanymi umowy najmu lokalu socjalnego (pkt IV.) oraz zasądził solidarnie od pozwanych E. N. i P. N. na rzecz powódki kwotę 500 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty (pkt V.), a także nadał wyrokowi w zakresie dotyczącym pozwanego P. N. rygor natychmiastowej wykonalności (pkt VI.).

Jednocześnie zarządzono doręczenie pozwanym (w tym małoletniemu za pośrednictwem przedstawiciela ustawowego) odpisu wyroku zaocznego z pouczeniami.

Pozwany P. N. odebrał korespondencję zawierającą odpis wyroku wraz z pouczeniami w dniu 22 lipca 2022 roku, a w dniu 5 sierpnia 2022 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego. W sprzeciwie P. N. jako pozwanych wskazał także E. N. i małoletniego.

Przesyłka skierowana do pozwanej E. N. (w tym jako przedstawiciela ustawowego małoletniego) nie została odebrana i po dwukrotnym awizowaniu (I awizo – 7 lipca 2022 roku, II awizo – 15 lipca 2022 roku) powróciła do Sądu jako nie podjęta w terminie – data zwrotu – 25 lipca 2022 roku.

W dniu 23 sierpnia 2022 roku udostępniono akta niniejszej sprawy w czytelni sądu r.pr. K. Z., który przedłożył pełnomocnictwa udzielone mu w dniu 18 sierpnia 2022 roku przez P. N. oraz E. N. (k. 84-88). W treści udzielonych pełnomocnictw wskazano, że mocodawcy upoważniają w/w radcę prawnego do działania w sprawie o wydanie i opróżnienie lokalu z powództwa Gminy M. S. – Zarządu (...) w S..

W dniu 30 sierpnia 2022 roku pełnomocnik pozwanych E. N. i małoletniego K. F. złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2022 rok, składając jednocześnie sprzeciw od w/w wyroku.

W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu pełnomocnik pozwanych wskazał, że w dniu 23 sierpnia 2022 roku dokonał wglądu w akta sprawy, celem ustalenia jaka korespondencja była kierowana do pozwanej i w jakich datach. Podniósł, że pozwana nie mogła odebrać adresowanej do niej korespondencji z uwagi na wyjazd wakacyjny i przebywanie poza adresem, na który przesyłka została skierowana. W okresie od 7 do 13 lipca 2022 roku E. N. wraz z małoletnim synem przebywała w Ośrodku (...) w D., na dowód czego przedłożono potwierdzenie rezerwacji i zapłaty zaliczki. Po zakończeniu pobytu w ośrodku wczasowym pozwana i jej małoletni syn nie przebywali w S. przy ul. (...) kontynuując wakacje, zaś jej brat P. N. – mimo odebrania przesyłki zawierającej odpis wyroku zaocznego i złożenia sprzeciwu – nie poinformował jej o sprawie, jak i o tym, że pozostawiono awizo (ewentualnie, że takiego nie znalazł). Pełnomocnik pozwanych wskazał, że P. N. cierpi na stany depresyjne, co mogło stanowić przyczynę nie zauważenia awiz lub ich nie przekazania.

Zdaniem pełnomocnika pozwanych 7-dniowy termin na złożenie wniosku o przywrócenie terminu został zachowany z uwagi na to, że w dniu 23 sierpnia 2022 roku zapoznał się z aktami sprawy, co pozwoliło ustalić, w jaki sposób przesyłka została zaadresowana do pozwanej i jej małoletniego syna, a nadto kiedy była awizowana.

Zarządzeniem z dnia 4 stycznia 2023 roku zobowiązano pełnomocnika pozwanych do wskazania kiedy pozwana E. N. powzięła informację na temat prowadzonego postępowania, w tym wydanego wyroku i wykazania złożenia wniosku o przywrócenie terminu w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu.

W odpowiedzi na zobowiązanie pełnomocnik pozwanych wskazał, że E. N. wiedzę na temat prowadzonego postępowania powzięła od swojego brata P. N., który w dniu 18 sierpnia 2022 roku umówiony był na spotkanie w kancelarii prawnej. P. N. poinformował ją, że może wziąć udział w spotkaniu, z uwagi na stan w jakim się znajdował. W dniu 18 sierpnia 2022 roku pozwani udzielili pełnomocnictwa r.pr. K. Z., albowiem P. N. wskazał na sprzeciw, który skierował we własnym imieniu i w którym jako pozwana oznaczył także E. N.. W treści sprzeciwu wniósł o jej przesłuchanie w charakterze świadka. Pozwany nie posiadał już odpisu wyroku zaocznego. Pozwana miała zatem wiedzę o toczącym się postępowaniu od dnia 18 sierpnia 2022 roku, jednak bez szczegółów związanych z tym postępowaniem. W dalszej kolejności pełnomocnik pozwanych wskazał, że o wydaniu wyroku zaocznego pozwana dowiedziała się w dniu 23 sierpnia 2022 roku, tj. w dniu zapoznania się z aktami sprawy przez pełnomocnika. Stąd wniosek z dnia 30 sierpnia 2022 roku został złożony w terminie 7 dni.

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2023 roku Sąd odrzucił wniosek E. N. i K. F. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2022 roku (pkt 1.) oraz odrzucił sprzeciw E. N. i K. F. od wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2022 roku (pkt 2.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty podlegały odrzuceniu jako spóźnione, co skutkowało odrzuceniem sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Zgodnie z treścią art. 168 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu (§ 1). Przywrócenie nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych (§ 2). Na podstawie art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W myśl zaś art. 171 k.p.c. spóźniony lub z mocy ustawy niedopuszczalny wniosek o przywrócenie terminu sąd odrzuca.

Rozważenia w pierwszej kolejności wymagało, czy wniosek o przywrócenie terminu został złożony w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W ocenie Sądu nie sposób było podzielić zapatrywania pozwanych w tym zakresie.

Jak wynika z twierdzeń pełnomocnika pozwanych E. N. powzięła wiedzę o prowadzonym postępowaniu z powództwa Gminy M. S. – Zarządu (...) w S. o wydanie i opróżnienie lokalu w dniu 18 sierpnia 2022 roku, kiedy to udała się z bratem na poradę prawną do kancelarii prawnej. O powyższym świadczy także fakt udzielenia w tym dniu pełnomocnictwa przez pozwaną, w treści którego wskazano stronę powodową i przedmiot postępowania. Treść udzielonego pełnomocnictwa wskazuje, iż w dniu jego udzielenia pozwana, o ile nie miała pewności, to co najmniej przypuszczała, iż jest stroną sporu wraz z P. N., tym bardziej, że została wskazana przez niego w treści złożonego sprzeciwu jako pozwana. W sprzeciwie pozwany wskazał na datę wydania wyroku (9 czerwca 2022 roku), oznaczył sąd i podał sygnaturę akt sprawy (k. 74-77). Powyższe fakty powinny skutkować uznaniem, iż wyrok zaoczny wydany został nie tylko przeciwko P. N., ale także przeciwko pozostałym współlokatorom.

W ocenie Sądu nie sposób zaakceptować stanowiska, zgodnie z którym ustanie przyczyny uchybienia terminu do złożenia sprzeciwu nastąpiło w dniu 23 sierpnia 2022 roku i od tego dnia należy liczyć tygodniowy termin na złożenie wniosku o przywrócenie terminu. Przekazane pełnomocnikowi informacje wskazywały bowiem na to, że także wobec pozwanej został wydany wyrok zaoczny w sprawie, a udzielenie pełnomocnictwa do reprezentowania potwierdza, że fakt ten pozwana co najmniej zakładała, skoro udzieliła pełnomocnictwa do reprezentowania w sprawie o opróżnienie i wydanie lokalu z powództwa Gminy M. S. – Zarządu (...).

Sąd nie podziela stanowiska pozwanych, że tygodniowy termin na złożenie wniosku o przywrócenie terminu należy liczyć od dnia zapoznania się pełnomocnika procesowego z aktami sprawy, a nie od dnia uzyskania przez pozwaną faktycznej wiedzy o prowadzonej sprawie. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do niczym nieuzasadnionego wniosku, mianowicie że strona lub pełnomocnik procesowy strony mógłby zapoznać się z aktami sprawy w dowolnym czasie, np. po upływie miesiąca od powzięcia wiedzy o prowadzonym postępowaniu i dopiero wówczas należałoby liczyć tygodniowy termin, o którym stanowi art. 169 k.p.c.

Reasumując, w ocenie Sądu termin na złożenie wniosku o przywrócenie terminu na złożenie sprzeciwu od wyroku zaocznego rozpoczął bieg od dnia 18 sierpnia 2022 roku i ostatnim dniem terminu na jego złożenie był 25 sierpnia 2023 roku. Podkreślenia przy tym wymaga, że przeglądanie akt na czytelnicy przez pełnomocnika pozwanych miało miejsce w dniu 23 sierpnia 2022 roku, tak więc przed upływem w/w terminu i umożliwiała jego dochowanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony z uchybieniem tygodniowego terminu określonego w art. 169 § 1 k.p.c. Z tych względów Sąd, działając na podstawie art. 171 k.p.c. w zw. z art. 169 § 1 k.p.c., odrzucił spóźniony wniosek o przywrócenie terminu, co skutkowało odrzuceniem wniesionego po upływie terminu sprzeciwu od wyroku zaocznego. Na podstawie art. 344 § 3 k.p.c. Sąd odrzuca sprzeciw

niedopuszczalny, spóźniony, nieopłacony lub dotknięty brakami, których nie usunięto pomimo wezwania. Zgodnie z treścią art. 167 k.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. W realiach przedmiotowej sprawy termin na wniesienie sprzeciwu przez E. N. i reprezentowanego przez nią małoletniego, wobec nie uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu, upływał z dniem 5 sierpnia 2022 roku. Stąd sprzeciw wniesiony w dniu 30 sierpnia 2022 roku podlegał odrzuceniu.

Na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby uznać, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony w terminie, to i tak podlegałby oddaleniu.

Jak stanowi przepis art. 169 § 1 i 2 k.p.c., pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

Konieczną przesłanką przywrócenia terminu procesowego stanowi brak winy po stronie osoby zamierzającej dokonać określonej czynności procesowej. Przeszkoda ta musi istnieć przez cały czas biegu terminu przewidzianego dla dokonania czynności procesowej. Wniosek powinien zawierać uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu. Merytoryczne badanie wniosku o przywrócenie terminu polega na ocenie, czy strona nie zachowała terminu do dokonania czynności procesowej bez swojej winy, tj. czy zachowała należyłą staranność człowieka przejawiającego dbałość o swe własne, ważne życiowo sprawy (por. postanowienie SN z 29.04.2009 r., II CZ 22/09, postanowienie SN z 29.10.1999 r., I CKN 556/98, postanowienie SN z 12.01.1999, II UKN 667/98, 10.01.2007 r., I CZ 108/06). W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przy ocenie winy strony w uchybieniu terminu bierze się pod uwagę miernik należytej staranności, jakiej można wymagać od strony przejawiającej dbałość o swoje własne, życiowo ważne sprawy, a analizy tej dokonuje się przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy (porównaj m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z 27.10.1998 r. II PKN 385/98, z 26.04.2007 r. III CZ 22/07).

Niewątpliwie uprawdopodobnienie podstaw wniosku oznacza złagodzenie rygorów dowodowych odnośnie okoliczności usprawiedliwiających niedopełnienie czynności procesowej w terminie (por. postanowienie SN z 12.05.2006 r., sygn. akt V CZ 29/06). Choć jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, działającym na korzyść strony powołującej się na określony fakt, to jednak nie oznacza to, że może ono w każdej sytuacji opierać się tylko na samych twierdzeniach strony (por. postanowienie SN z 19.05.2006 r., III CZ 28/06).

Przesyłka zawierająca odpis wyroku zaocznego wraz z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie złożenia sprzeciwu została wysłana E. N. (w tym jako przed. ustaw. mał. K. F.) na adres: ul. (...) (...) / 2 w S. w dniu 5 lipca 2022 roku. Pierwsza awizacja przesyłki nastąpiła w dniu 7 lipca 2022 roku, druga awizacja w dniu 15 lipca 2022 roku. Przesyłka została zwrócona jako nie podjęta w terminie w dniu 25 lipca 2022 roku. Jak wynika z treści wniosku o przywrócenie terminu, w okresie od dnia 7 do dnia 13 lipca 2022 roku E. N. wraz z K. F. przebywała w Ośrodku (...) w D., a po zakończeniu pobytu kontynuowali wypoczynek i nie przebywali w miejscu zamieszkania w S.. Dla wykazania w/ w okoliczności pozwana przedłożyła dowód zapłaty zaliczki za pobyt w ośrodku wczasowym w dniach 7 – 13 lipca 2022 roku. W ocenie Sądu nie zostało jednak w żaden sposób uprawdopodobnione, że pozwana przebywała poza swoim miejscem zamieszkania po dniu 13 lipca 2022 roku. Na tą okoliczność nie zaoferowano żadnych dowodów, a nawet nie podano szczegółowych twierdzeń na temat miejsca pobytu pozwanej w tym okresie. We wniosku o przywrócenie terminu nie zostało bowiem wskazane, kiedy i gdzie E. N. wraz z małoletnim synem kontynuowała wakacyjny wypoczynek, co sprawia, że nie sposób zweryfikować tego twierdzenia. Zauważyć należy, że nie złożono żadnego wniosku dowodowego (np. o przesłuchanie pozwanych na te okoliczności), celem uprawdopodobnienia, iż w okresie drugiej awizacji przesyłki E. N. nie przebywała pod adresem zamieszkania i nie miała możliwości odbioru przesyłki.

Reasumując, nawet w sytuacji uznania, że wniosek o przywrócenie terminu nie był spóźniony, w ocenie Sądu podlegałby oddaleniu, z uwagi na brak uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu.